

Altın Çatı Katı Anahtarı

Yavuz DEMİRKİRAN

Altın Çatı Katı Anahtarı

Yavuz DEMİRKİRAN

Oliver, gıcırdayan merdivenleri ve kimsenin hiç açmadığı bir kapısı olan uzun, dar bir evde yaşıyordu. Bu, çatı katı merdivenlerinin en tepesindeki, boyası yapışmış ve tozlanmış küçük kapıydı. Oliver dokuz yaşındaydı; küçük ve sıskaydı, dağınık kıvrıkcık saçları ve ön dişleri eksik bir gülümsemesi vardı. Gizemleri her şeyden çok severdi ve o kapı evdeki en büyük gizemdi.

Yağmurlu bir cumartesi günü Oliver, kanepenin altında kayıp bir yapboz parçası arıyordu. Parmakları onun yerine soğuk ve küçük bir şeye dokundu. Bu, ince bir ipe bağlı, dışarıdaki güneşten ısınmış altın bir anahtardı. Oliver onu boynuna taktı ve annesine göstermek için koştu. Annesi gülümsedi ve "Bu bir kapiya ait gibi görünüyor," dedi.

Oliver, kalbi güm-güm-güm atarak çatı katı merdivenlerini tırmandı. Küçük kız kardeşi Maya, yeşil yağmur çizmeleriyle arkasından geldi ve kıkırdadı. Annesi de geldi; turkuaz hırkası sıkıca sarılmış, gümüş küpeleri ışığı yakalıyordu. Altın anahtar, sanki yıllardır sadece bu anı bekliyormuş gibi boyalı kapıya kaydı.

Tık! Kapı, uzun zamandır kimsenin girmedığı bir odaya doğru açıldı. Toz, güneş ışığında minik yıldızlar gibi uçuşuyordu. Oliver raflarda tuhaf makineler, bir fotoğraf duvarı ve solmuş kurdelelerle bağlanmış mektup demetleri gördü. Maya o kadar yüksek sesle nefesini tuttu ki annesi kahkahayla güldü. "Vay canına," diye fısıldadı Oliver. "Burası neresi?"

Ahşap bir masanın üzerinde, pirinçten ve minik dişlilerden yapılmış, kanatlı bir saate benzeyen bir makine duruyordu. Yanında, esintide dönen döner bardakları olan bir makine vardı. Her birinin küçük bir kâğıt etiketi vardı. Oliver etiketleri yüksek sesle okudu: "Sabah rüzgârını yakalamak için" ve "Yağmur damlalarını ölçmek için." Bunların hepsini, çok uzun zaman önce, zeki biri yapmıştı.

Annesi bir mektup demeti aldı ve gözleri kocaman açıldı. "Bunlar büyük büyükannen Elsie'den," dedi yumuşak bir sesle. "O bir mucitti, Oliver. Ailemizden hiç kimse ne kadar çok şey yaptığını bilmiyordu." Fotoğraflarda dalgalı kıvılcık saçlı ve yuvarlak pirinç gözlüklü genç bir kadın onlara gülümsüyordu.

Oliver ilk demeti çözdü ve mektuplar geçmişe açılan bir kapı gibi aralandı. Elsie icatlarını özenli, kıvrımlı bir el yazısıyla yazmıştı. Tohumları boyutlarına göre ayıran bir makine ve çamaşırları yumuşak hava üflemleriyle katlayan başka bir makine yapmıştı. Maya uçan uçurtma-makine çizimini işaret edip sevinçle ciyaktı.

"İlk makinemi bozuk bir saatten ve iki kaşıktan yaptım," diye yazmıştı Elsie. "Herkes bir kızın bunu yapamayacağını söyledi. Yine de yaptım, sonra daha büyüğünü yaptım." Oliver, yağmur çatıya usulca vururken sayfa sayfa okumaya devam etti. Büyük büyükannesi cesur, komik ve biraz da inatçı geliyordu, tıpkı onun gibi.

Başka bir mektupta Elsie, rüzgâr yakalayıcısını çatıda denediği geceyi anlatıyordu. Komşuları dönerken el sallayıp tezahürat yaptı. Şöyle yazmıştı: "İyi bir icat, birinin gününü kolaylaştırmalı ve bir başkasını güldürmeli." Oliver'ın göğsünde sıcak, gururlu bir duygu yükseldi. Bu zeki, kararlı kadın onun ailesinin bir parçasıydı.

Maya, yanında kolu olan küçük bir kutu buldu. Oliver kolu çevirdiğinde minik bir müzik kutusu figürü fırlayıp pirinç kolunu salladı. "Bunu bir çocuk için yapmış," diye fısıldadı annesi, bir etiketi okuyarak. "Bir gün torunum için." Oliver'ın gözleri parladı. O bir gün gelecek torun, onun annesiydi.

Annesi eski bir sandığa oturdu, desenli atkısı omzundan kaydı. "Bunların hiçbirini bilmiyordum," dedi sessizce. "Büyükannem ben küçükken öldü. Mektuplarını bulduğun için şanslıyız, Oliver." Oliver altın anahtarı tuttu ve avucunda ısındığını hissetti, sanki onaylıyordu.

O akşam Oliver mektupları mutfak masasına bir hazine haritası gibi yaydı. Babası, büyükannesi ve Rosa Teyze bakmaya geldi. Oliver Elsie'nin sözlerini yüksek sesle okurken Maya makineleri canlandırdı, kollarını dönen kanatlar gibi salladı. Herkes daha da yaklaştı ve mutfak nefes tutuşlarla, kahkahalarla ve sorularla doldu.

"O olağanüstüydü," dedi büyükannesi, gözlerini silerek. "Ve düşünün, onun hikâyesi bunca zamandır çatı katımızda duruyormuş." Oliver o kadar geniş gülümsedi ki diş boşluğu görüldü. Aile, çatı katı odasını temizlemeye ve Elsie'nin icatlarını orada, güvenle ve gururla, herkesin görebileceği şekilde saklamaya karar verdi.

Annesi eski bir ahşap çerçeve buldu ve Elsie'nin gözlüklü fotoğrafını çatı katı duvarına astı. Oliver altın anahtarını yanındaki küçük bir çengele koydu ve Maya uçan uçurtma-makine çizimini ekledi. "İşte," dedi annesi. "Artık geçmiş ve bugün istedikleri zaman birbirini ziyaret edebilir."

Bazen Oliver hâlâ çatı katı merdivenlerini tırmanır, ama artık gizemler için değil. Hikâyeler için. Elsie'nin mektuplarını Maya'ya okur ve onlar da kaşıklardan, iplerden ve umuttan kendi makinelerini icat ederler. Altın anahtar kapının yanında asılıdır ve oda güneş ışığı ve tarih kokar, hiç tanışmadığın birinden gelen bir kucaklaşma kadar sıcak.

Oliver aile gemiřinin, atı katlarında, mektuplarda ve eski bir fotoęraftaki glmsemeye saklı, keřfedilmeye deęer bir hazine olduęunu ęrendi. Her ailenin bir yerlerde bulunmayı bekleyen bir Elsie'si vardır. Merdivenlerin tepesindeki kk kapı artık aık duruyor ve altın anahtarı hl parlıyor, sıradaki meraklı kiřinin onu evirmesini bekliyor. Son.